

Понеже, ето, създавам ново небе и нова земя; и предишните неща няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум. Но вие веселете се и радвайте се винаги в онова, което създавам.
Ис. 65:17-18

Всеки разумен човек придобива своите убеждения (особено онези, от които зависи животът му), чрез надеждни източници на информация. Затова е най-добре да видим какво говори за бъдещето най-достоверният от тях - Свещеното Писание. Проф. Вернер Гит, известен учен, прави следната показателна констатация: „Библията съдържа 6408 стиха с пророчества, от които 3268 вече са се изпълнили (до 1989 г., б. м.), а останалите се отнасят до бъдещи събития. Нито едно пророчество не се е сбъднало по начин, различен от предречения.“⁴ Смятаме за ненужно да доказваме очевидното според законите на математиката и логиката, а именно, че останалите три хиляди пророчества непременно ще се изпълнят с не по-малка прецизност.

Какво говори Библията за бъдещето на този свят? Това е въпрос от първостепенна за човека важност. От Библията можем да узнаем, че когато непокаяните се хора най-малко очакват, тогава ще ги постигне внезапна погибел. Затова става ясно колко е неразумно да се насрочват

дати, още повече когато е известно, че „за онзи ден или час никой не знае - нито ангелите на небесата, нито Синът, а само Отец“ (Марк 13:32).

Като познава човешката същност, Бог не би желал да се създават изкуствени настроения, масови истерии и психози, каквито неминуемо биха съпътствали едно твърдо установено във времето Господно пришествие. Освен това много хора тогава ще се напънат да станат религиозни, без реално сърцето им да се привърже към Бога.

Но нека споменем какви събития всъщност очакват този свят според предреченото от Онзи, Който никога не лъже. И като имаме предвид изпълнението на множество пророчества точно в нашето време, можем да знаем с голяма сигурност, че осъществяването на тези събития се очаква в най-обозримо бъдеще.

Скоро Христос ще се върне отново, като първоначално ще се яви във въздуха, за да вземе със Себе Си Своята Църква - всички духовно възродени вярващи по цялата земя. На земята ще останат милиардите непокаяли се, бунтовни спрямо Бога хора, които доброволно (!) ще се предадат под властта на възплъщението на Сатана - Антихриста, който в продължение на три години и половина ще установи небивало благоденствие на земята. Вторите три години и половина от т.нар. Голяма скръб ще бъде време на Божи съд над разбунтувалото се човечество - за тези наистина апокалиптични събития сме предупредени в Откровението на Йоан. Именно тогава в действителност ще се случат някои от природните и духовните катаклизми, филмирани и гледани с такъв интерес днес.

В края на този период „ще се яви Господ Иисус от небето със Своите силни ангели, в пламенен огън да даде възмездие на онези, които не познават Бога, и на онези, които не се покоряват на благовестието на нашия Господ Иисус. Такива ще приемат за наказание вечна погибел от присъствието на Господ и от славното явление на Неговата сила“ (II Сол. 1:7-9). При това Христово явление по-голямата част от нечестивите ще бъдат осъдени и ще дойде времето на Хилядолетното царуване на Иисус Христос на земята.

Един достоен за доверие човек - ап. Петър - пространно обяснява какво ще стане непосредствено след това: „... днешното небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци... Гос-

под не забавя това, което е обещал, както някои смятат това за забавяне, но заради вас търпи дълго време, понеже не иска да погинат някои, а всички да дойдат на покаяние. А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се стопят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат... А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда.“ (II Пет. 3:7-13). Именно това е и краят на света, унищожен чрез огън.

В тази връзка не бива да пропускаме, че има и страх, който е здравословен - страхът от идващата реална опасност. Несъмнено най-здравословният от тези страхове е от идващата заплаха на Господния гняв. Но има и друг, много благотворен страх - тревогата да не наскърбиш Онзи, Който е показал великата Си любов към теб на Голгота.

Една от най-сериозните причини за страха е неизвестността на бъдещето. Затова Бог се е погрижил да ни изцели от него - всички хора, които са се уверили лично в истинността на Библията, са спокойни за бъдещето, защото то им е известно. Най-успокояваща е тихата увереност, че след негодите на този свят, когато дойде времето да влезеш в истинския живот, ще бъдеш посрещнат у дома от своя Отец и Създател, от своя най-близък Приятел Иисус, както и от всичките си истински приятели, с които си споделял една и съща спасителна вяра в Христос.

Праведният не изпитва страх от бъдещето, защото съвестта му е свободна. Разсъдъкът му е просветен от истината, че вярващият не отива на съд (Римл. 5:1) и идващите страшни събития, свързани с края на света, ще го подминат, защото са замислени като наказание за хората, които не желаят да обичат Бога. По същото време вярващите, т. е. Църквата на Христос, ще са вече безопасно отдалечени от тази земя.

Такъв човек може още днес уверено да каже: „Бог е прибежище и сила за нас, винаги изпитана помощ в напасти, затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила и планините се преместили сред моретата, ако и да бучат и да се вълнуват водите им, и планините да се трясат от надигането им“ (Пс. 46:1).

ИОРДАН ЖЕЯНСКИ

Лорд Томсън беше един от най-великите издатели на нашето време. Той притежаваше 285 периодични издания в Англия, Шотландия, Канада и САЩ.

Веднъж ме покани на обяд в луксозния хотел на в. „Таймс“ в Лондон. Около масата седяха изтъкнати издатели, писатели и бизнесмени.

Разговорът засягаше много теми: световни проблеми, политиката на Англия и Америка, изгледи за бъдещето... Внезапно, сред добродушните шепи Томсън се обърна към мен.

- Доктор Пил, аз съм възрастен човек и някой ден скоро може да умра.

В стаята настъпи тишина. Томсън продължи:

- Бих искал да зная има ли живот след смъртта.

Отначало имах чувството, че сега ще ме настъпи леко по крака като

какво намира? Чувства под себе си силни, любещи ръце. Гледа прекрасното, излъчващо любов и нежност лице на майка си. То е желано, грижат се за него. Ако би могло да говори, би казало: „Колко глупав бях! Това място, в което дойдох, е чудесно!“ След това продължава да се наслаждава на детството си. После идва юношеството с неговата възвишеност и романтика. После се жени, раждат му се деца, които го обичат. Годините минават, навлиза в средна възраст - радостта и чудото на живота. Но накрая идва старостта. Движението на живота се забавя. Някой казва на този човек: „Трябва да умреш или както ние казваме, да преминеш от този свят в друг.“

Той би могъл да започне да протестира, като каже: „Но аз не искам да умирам! Тук са моите любими.

той. - Никога няма да забравя тази притча. Тя ми помогна да намеря отговор на въпроса, който ме преследваше през всички тези години.

Настроението му явно се промени. - Смятате ли, че ще ми хареса там? - попита той.

- Разбира се, там ще бъде възхитително.

- Какво ще правя там? - попита той с иронична усмивка.

- Вероятно ще издавате и ще продавате вестници!

Разнесе се смях.

Скоро след това лорд Томсън отиде в отвъдния свят. И съдейки по пътя, който този мил човек бе следвал по силата на своята вяра, мисля, че Господ Бог се е погрижил добре за него.

НОРМАН
БЪНСЪНТ
ПЪИЛ

Защо вярвам, че след смъртта има живот

заговорник, но после разбрах, че въпросът е сериозен и го безпокои.

- Лорд Томсън - започнах аз, - вярвам в пророчеството на Библията. При това мисля, че в библейския текст е очевиден разумният и здрав смисъл.

После разказах за присъстващите притчата за още нероденото дете, което расте под любещото майчино сърце.

- Да предположим - продължих, - че някой идва и казва на това още неродено дете: „Не можеш да останеш повече тук. След няколко месеца ще се родиш или както сега си го представяш, ще изчезнеш, ще излезеш от сегашното си състояние.“ Детето би могло да започне да упорства: „Не искам да излизам оттук. Топло ми е, обичат ме, щастлив съм. Не искам, както вие казвате, да бъда роден и да изчезна, да напусна завинаги това място.“ Но скоро то се ражда. Не е вече в предишното си състояние. И

Обичам този свят - залеза и изгрева на слънцето, луната, светлината на звездите. Обичам да усещам топлината на огъня, когато идва студеното време, и да чувам скърцането на снега под краката си в зимните вечери. Не искам да напускам този свят, не искам да умирам.“ И все пак по естествен начин умира. Какво става след това? Не идва ли Богът Създател, за да промени Своето творение? Не можем ли да предположим, че човекът отново ще почувства докосването на любещите ръце, а очите му отново ще гледат силното, прекрасно Лице, по-любещо от лицето, което е виждал за първи път в живота си толкова отдавна? И няма ли да възкликне тогава: „О, това е чудесно! Искам да остана тук завинаги!“ Разбрахте ли смисъла на тази история? - завърших аз.

Дълбоко мълчание тегнеше около масата.

Томсън въздъхна.

- В това наистина има смисъл - каза

